

A BAJKEVERŐ

#1 *The New York Times* bestseller

Túlélni Hollywoodot és a szcientológiát

LEAH
REMINI

*fine
selection*

LEAH REMINI
REBECCA PALEY KÖZREMŰKÖDÉSÉVEL

A **BAJ**KEVERŐ

Túlélni Hollywoodot és a szcientológiát

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*A családomnak és a barátaimnak, akik kitartóan támogattak.
Ezt a könyvet nektek ajánlom.*

*Na és a hozzám hasonló bajkeverőknek,
beilleszkedésre képteleneknek.
Mindig mondjátok ki az igazat!*

*A hazugság korában
forradalmi tett igazat mondani.*

ELŐSZÖR IS TISZTÁZZUNK PÁR DOLGOT VELEM KAPCSOLATBAN:

Hitehagyott vagyok.

Hazudtam. Csaltam. Rengeteg olyan dolgot tettem az életben, amire nem vagyok büszke, a teljesség igénye nélkül:

- Tizenkilenc évvel ezelőtt beleszerettem egy nős férfibba.
- Önző és öntörvényű voltam.
- Összevesztem gyakorlatilag mindenkivel, akit valaha ismertem (gyűlölködő e-mailek, SMS-ek és szavak formájában).
- Fizikailag fenyegettem embereket (parkolóőröktől kezdve a gyermeküket nyilvános helyen megütő szülőkhöz).
- Nem mentem el olyanok temetésére, akiket pedig nagyon szerettem (egyszerűen azért, mert nem tudok mit kezdeni a halállal).
- Néha kimondottan rettenetes lány, anya, húg, nagynéni, mostohaanya és feleség voltam (és a lista csak egyre hosszabb és hosszabb).

És ugyanezt persze elmondhatom a családom minden egyes tagjáról is:

- A férjem ugyancsak többszörös csaló, és fiatal korában drogot árult.

- Anyám fiatalkorában a saját bevallása szerint is egy ribanc volt (itt egyébként még az 1960-as évekről beszélünk, mielőtt férjhez ment volna).
- Apám kokaint árult (számos egyéb törvénybe ütköző dolog mellett), és ült is Rikers Islanden.

Miért mondom el mindezt? Mert pontosan tudom, hogy miután a Szcientológia Egyház ráteszi a kezét erre a könyvre, valószínűleg örülden nagy összegeket fognak majd elkölteni újsághirdetésekre, weboldalakat készítenek, és ünnepelt sztárokat győznek meg arról, hogy minden létező fórumon állítsák, vallásos hitükben támadom őket – és mindezt azért, hogy lejárássanak és bemocskoljanak nemcsak engem, de mindenki mást is a környezetemben. Úgyhogy spórolok nekik egy kis pénzt. Bizony rengetegen vannak, akik bármikor bárkinek szívesen elmondják, hogy igazi gyökér tudok lenni. Ezzel még a saját anyám is tisztában van. De ha valóban ilyen vagyok, amilyennek az egyház is beállít majd, akkor teljes bizonyossággal állíthatjuk, hogy bár több mint harminc éven keresztül elkötelezett hívő voltam, több millió dollárt kifizettem, és megszámlálhatatlanul sok órán keresztül tanultam és tréningeztem, a szcientológia nem tudott „megjavítani”. Tehát a szcientológia nem működik.

MIUTÁN 2013-BAN SZAKÍTOTTAM a Szcientológia Egyházzal, számtalan alkalommal feltették nekem a kérdést, hogy mégis hogyan lehetett nekem bármi közöm a szcientológiához. Vagy ahogy mások fogalmaznak, hogy a faszba sikerült beszopnom ezt a baromságot?

Nagy fába vágja a fejszéjét, aki meg akarja határozni, mi is pontosan a szcientológia. Rengetegen vannak (köztük olyanok is, akik nálam sokkal okosabbak, és sokkal jobb iskolákba jártak), akik igyekeztek

már definiálni és megvizsgálni az egyházat, valamint megválaszolni a kérdést, hogy miként lehet képes ennyire hatalmában tartani a tagjait. Ebben a könyvben – amit teljesen őszintén írtam, és csak a személyes tapasztalataimat tartalmazza – megpróbálom az igazságnak megfelelően bemutatni a szcientológusok között szerzett élményeimet és ezek következményeit.

Bár talán nem tudom néhány mondatban összefoglalni, miért keveredtem egyáltalán össze a szcientológiával és maradtam az egyház tagja évtizedeken keresztül, egyvalamit biztosan tudok: teljesen mindegy, hogy valaki beleszületett az egyházba, vagy épp azután csatlakozott, hogy meghasonlott az eredeti vallásával, a hagyományaival vagy a családi értékrendjével kapcsolatban, az alapító, L. Ron Hubbard (LRH) által megfogalmazott központi tantétel nagyon vonzó tud lenni. Tisztán és érthetően levezetett, tudományos folyamatot kínál, és azt ígéri, hogy segít túllépni a korlátainkon, és kiaknázni a bennünk rejlő nagyszerű lehetőségeket. Egyértelműen megfogalmazott úton vezet végig, amelynek végén szellemi szabadság, megvilágosodás és önmagunk, valamint mások teljes megértése vár. LRH azt írta, hogy a szcientológia célja:

„Egy civilizáció, ahol nincs örültség, ahol nincsenek bűnözők, és nincs háború, ahol a tehetség virágozhat, a tisztességes lények jogai megadatnak, és ahol az ember szabadon szárnyalhat egyre magasabbra.”

Majd azzal folytatta:

„Számodra az igaz, amit magad figyeltél meg, és ha ezt elveszíted, mindent elvesztettél.”

És végül:

„Ne higgy nekem, amikor arról beszélek, hogy a szcientológia működik-e vagy sem. Próbáld ki, és tapasztald meg. Aztán tartsd meg, amire szükséged lehet, és dobd a kukába a többi.”

Sok más emberrel együtt én is hihetetlenül ösztönzőnek találtam ezt a megközelítési módot. Egészen magával ragadott a gondolat, hogy ilyen közvetlen, kézzelfogható és közérthető módon tálalnak egy ennyire mély, szisztematikus és egyértelmű módszertant, amely megmutatja (nekem és az egész bolygónak), hogyan élhetem a legteljesebben az életem. Ha keményen tanulok, és rendszeres időközönként tanácsadásokon veszek részt (amit a szcientológiában „auditálásnak” neveznek), akkor előbb vagy utóbb elértem a végső célt, és „Clear leszek”, vagyis olyan lény, akire már nincsen hatással az elme azon része, amit a fájdalom és az észszerűtlen viselkedés irányít. A jobb minőségű élet ígérete és ez a gondolkodásmód több ezer más emberrel együtt szippantott magába engem is, mert mindnyájan arra vágytunk, hogy a pszichoterápián és a hagyományos önfejlesztő módszereken túl megismerjünk valami más alternatívát.

A jelenlegi szcientológusok nagy részéhez hasonlóan én is másodgenerációs gyakorló voltam (ami azt jelenti, hogy vagy a szcientológiába születünk, vagy a szüleink vittek be bennünket az egyházba még gyermekkorunkban). Ha valaki az egyházban nevelkedik, akkor az egész élete – szó szerint az élet minden egyes napja – az egyház körül forog. Szemben azokkal, akik például keresztény templomba vagy épp zsinagógába járnak a hitüket gyakorolni, szcientológusként az egyház elvárja a tagjaitól, hogy a hét minden napján legalább két

és fél órát töltsenek a templomban tanulással és/vagy tanácsadással. És ugyanez vonatkozik a családjukra, a barátaikra és az üzleti partnereikre is. Nem csoda, ha gyorsan beleég az emberbe a „mi vagyunk ellenük” gondolkodásmód. Az egyházból való kilépés vagy az egyház tanításainak megkérdőjelezése azt jelenti, hogy magunk mögött hagyunk mindent, amit valaha ismertünk. És mivel az egyházban nevelkedtünk, gyakorlatilag az egész világunk csak szcientológusokból áll.

Szinte kézzel fogható a vonzerő azok számára, akik nem az egyházba születtek, vagy nem a szüleik révén kerültek be. Képzeljék csak bele magukat egy magánélete vagy karrierje során hatalmas nehézségekbe ütköző ember vagy egy kevéssé vagy egyáltalán nem ismert színész helyzetébe. Besétál az egyik templomba vagy éppen egy Celebrity Centre-be (olyan szcientológus templom, ami kifejezetten a művészek számára épült), mert egy újsághirdetésben azt olvasta, hogy itt majd segítenek neki megváltoztatni az életét, és azonnal ráharapott. Mély benyomást tesz rá ez a csodálatosan szép épület és a sok kedves ember. Étellel kínálják, majd végighallgatják a mondanóját. Megemlíti, hogy a szülei nem támogatják a céljai megvalósításában, erre a templomban azt mondják neki, hogy ez nagyon nem király, mert ő *igenis* képes elérni a céljait, talán csak annyi kellene, hogy egy kis időre kilépjen a szülei negatív befolyása alól, és elvégezzon náluk egy tanfolyamot, ami majd hozzásegíti, hogy elérje a céljait. Az ember azonnal úgy érzi, hogy igazolást nyert a sejtése: *A velem szemben ülő megért engem. Ő valóban a szövetségeseim. Ez az egész csoport hisz bennem.* Lehet, hogy a való világban egy senkinek hiszi magát, itt azonban tisztelettel bánnak vele.

A szcientológia másik vonzerejét éppen az adja, hogy az emberek úgy érzik, az egyház az adományaikért cserébe előnyökhöz juttatja a tagjait. Vegyünk példaként egy sikeres üzletembert. Hol máshol

történhetne meg, hogy felviszik a színpadra, és hatalmas tömegek ünneplik csak azért, mert (több) millió dollárt adományozott az egyháznak? Az egyház rajong érte, elismeri az adományát, különlegesenek tekinti. És ez valóban nagyon hízelgő.

De mi a helyzet, ha valaki csak 45 000 dollárt keres egy évben? Akkor a 2000 dolláros adományaért (lehet, hogy nincs egy vasa sem, de az egyház úgyis megtalálja a módját, hogy kölcsönt vetessen fel vele) köszönetképpen kap egy cirádás betűkkel írt oklevelet bekeregetezve, ami igazolja az áldozatát. Ami megint csak azt jelenti, hogy az ember különlegesnek érzi magát, lassan elhiszi, hogy nagy dolgokat visz végbe nemcsak saját maga, de az egész emberiség érdekében. Ez a fajta ünneplés és elismerés a tagok minden szintjén működik.

A Szciantológia Egyház soraiban eltöltött több mint harminc évem alatt 2 millió dollárt költöttem szolgáltatásokra és tanfolyamokra, illetve további közel 3 millió dollárt adományoztam temp-lomi ügyekre. A legtöbb tag függetlenül a jövedelmétől legalább 500 000 dollárt és alsó hangon húsz évet áldoz arra, hogy eljusson a legmagasabb szintre. Ezalatt kötelesek megvenni nagyjából 300 könyvet, 3000 előadás és 100 tanfolyam anyagát.

A szciantológusok gyakran a saját életük kárára fektetik be kemény munkájukat, vagyonukat és érzelmeiket az egyházba. Sokan a családi kapcsolataikat, a barátaikat vagy éppen a teljes megtakarításukat áldozzák fel azért, hogy végighaladhassanak a szellemi felemelkedés egyház által meghatározott szintjein. Minderre pedig az az egyetlen okuk, hogy bebeszélték nekik: a szciantológia nemcsak az ő személyes gondjaikra és bajaikra rendelkezik megoldással, hanem az egész emberiség minden gondjára és bajára.

SEMMI KÉTSÉG, HA EZ A KÖNYV megjelenik, a szcientológusok azonnal a vallási szabadság korlátozásának kiáltják ki, azt állítják majd, hogy hazudok, hogy ők rúgtak ki engem az egyházból, és a *Bajkevert* egy gyűlölködő, bigott, önelégült perszóna irományának állítják majd be, aki „kielégíthetetlen vággyal rendelkezik, hogy a figyelem középpontjába kerüljön”. (Ebben az utolsóban egyébként van valami – végső soron színésznő vagyok!) Ellenben valószínűleg nem olvassák majd el, lévén az ellentétes a szcientológia egyik alapelvével: az egyháztagok nem olvashatnak vagy nézhetnek semmi olyasmit, amit az egyház által „elnyomó személyként” (suppressive person – SP) megbélyegzett ember alkotott, vagyis olyasvalaki, aki az egyház szemében és LRH irányelveinek megfelelően veszélyt jelent a szcientológiára. Ha az egyház SP-nek nyilvánít valakit, akkor megtiltják neki a szcientológia további gyakorlását.

Engem azért nyilvánított az egyház elnyomó személynek, mert kérdéseket tettem fel, felszólaltam ellene, és nem voltam hajlandó továbbra is olyan álszent módon élni, mint azelőtt. Azonnal megtámadtak a sajtón keresztül, és biztos vagyok benne, hogy ennek még messze nincs vége, pedig igazság szerint az egyház hasznot húzott belőlem, a pénzemből, az időmből, az ismertségemből és a családomból. Abban a pillanatban, hogy SP-nek nyilvánítottak, elvettem tőlem mindent, ami hosszú évtizedeken keresztül az életet jelentette számomra. Kénytelen voltam szembesülni a keserű igazsággal, hogy alapvetően két ember miatt hasonlítottam meg hitemben, válásos meggyőződésemben és az addig ismert életben: az egyik Tom Cruise, az egyház leginkább megbecsült, imádott és gondosan óvott tagja, a másik pedig David Miscavige, a Szcientológia Egyház jelenlegi, zsarnoki vezetője. Számomra és az egyházból kilépett emberek számára egyaránt ironikus módon éppen azon jellemvonások miatt

büntettek bennünket – szembeszállás, megkérdőjelezés, független gondolkodás –, amik miatt annak idején az elsők között választottak ki a jelentkezők közül.

Az egyház irányelveinek megfelelően, mivel mostanra SP lettem, az egyház minden tagja, köztük a legjobb barátaim és a családom is köteles volt „elszakadni” tőlem, vagyis megszakítani velem minden kapcsolatot (bár szerencsére az anyám, a mostohaapám, a nővérem, valamint a sógorom melletttem maradtak). Semmiféle további kapcsolat nem lehet köztünk. Soha többé.

Nem én vagyok az első, aki kilépett az egyházból, majd felszólalt ellene. Hozzám hasonlóan rengetegen kérdőjelezték meg ezt a saját tagjait oly kiszámíthatatlan módon felcímkező egyházat, ami folyamatosan arra ösztönzi híveit, hogy adományozzák neki minden megtakarításukat (és még annál sokkal többet is), majd képes egyszerűen kitaszítani őket hosszú éveken keresztül követett vallásukból, aminek az egész életüket szentelték. A Szcientológia Egyháznak a következőket szeretném mondani: azért írtam meg ezt a könyvet, mert sürgető felelősséget éreztem, hogy feltárjam az igazságtalan és álszent módszereket, amelyekkel engem és az előttem kilépőket támadták, folyamatosan zaklatták, és fenyegetéssel arra kényszerítették, hogy befogják a szájukat. Ez a könyv ugyanakkor afféle személyes ellenszegülés is – ellenszegülés a korlátoltsággal és az előítéletességgel szemben, aminek oly sokszor voltam tanúja, amivel együtt éltem, és amiben túl hosszú időn keresztül vettem részt.

Első fejezet

AMIÓTA CSAK AZ ESZEMET TUDOM, mindig színészkedtem, és mindig igyekeztem megnevetetni az embereket. Olyan vígjátéksorozatokon nőttem fel, mint az *I Love Lucy*, a *Welcome Back, Kotter*, a *Happy Days*, a *Gilligan's Island*, a *Three's Company*, a *Sanford and Son*, az *All in the Family*, valamint a *Good Times*... Ugye értik? Amikor ezeket a sorozatokat néztem, mindig úgy éreztem, hogy *eltölt* valami. És már nagyon fiatal gyermekkoromban tudtam, hogy azt szeretném, ha ugyanezt az érzést *én* ébreszthetném fel az emberekben.

Gyerekkoromban is egyfolytában színésznősdit játszottam: eljátszottam kisebb jeleneteket a *The Carol Burnett Show*-ból, és a *Donny & Marie* című zenés műsor dalait énekeltem. A nővérem, Nicole vonakodva bár, de csatlakozott; mint később bevallotta, soha semmilyen tekintetben nem érdekelték ezek a kis jelenetek, és a színészkedés sem. Én meg még kis cetliket is írtam neki, hogy például: „Nic, Donny szerelemes Marie-ba, úghogy amikor az »I'm a Little Bit

Country« című számot énekeljük, úgy kell nézned rám, ahogy ő néz Marie-ra, mosolyogva, talán rám is kacsintva.” Mire rám nézett és megkérdezte, hogy mit szólnék inkább egy orrba vágáshoz.

Nos, természetesen mindenki előadó a maga módján.

KILENCÉVES VOLTAM, amikor hallottam, hogy nyílt meghallgatást hirdettek a Broadway az *Annie* című musical címszerepére. Nem hagyhattam, hogy az utamba álljanak olyan apróságok, mint a tény, hogy nem tudok énekelni, vagy nem rendelkezem semmilyen színészi tapasztalattal.

Anya teljes válszélességgel kiállt mellettem, hitt benne, hogy egy nap színésznő lesz belőlem, és az egyik drámaíró barátját meg is kérte, hogy tanítsa be nekem a „Tomorrow” című dalt, majd kísérvén el a csoportos meghallgatásra. Az akkori pasija készített rólam egy portrét, és a fényképezésre a legszebb, *A farm, ahol élünk* stílusú ingemet vettem fel. Amikor előhívatta a képeket, és megmutatta, szó szerint padlót fogtam, annyira gyönyörűnek láttam magam. Biztos voltam benne, hogy az *Annie* stábjá észreveszi majd, milyen kis drágakő pottyant az ölükbe Brooklynból, és csak a kép alapján ott helyben nekem adják a szerepet – de elhatároztam, hogy ha nagyon kell, azért énekelni is fogok nekik.

A meghallgatás ipari méretben folyt, ahol minden jelentkező kapott egy sorszámot, majd leült egy hatalmas színház nézőterén, és türelmesen várt, amíg szólították. Lelki szemeim előtt már meg is jelent a *New York Post* címlapja, miszerint „Tapasztalatlan, brooklyni kislány kaparintja meg az *Annie* címszerepét”. Bármennyire nem tudok is táncolni vagy énekelni, csak lesz valaki, aki majd mindent megtanít! Hihetetlenül biztos voltam benne, hogy megkapom a szerepet. Na és ha hosszú, egyenes szálú, barna hajam van – létezik a

világon paróka is, nem?¹ És ezzel a tudattal indultam, hogy átadjam a fényképet a rendezőnek.

De amint szólítottak, felmentem a színpadra, és szembe fordultam a rendezővel, valamint a rengeteg emberrel, akik az elsötétített nézőtéren ülve engem bámultak, annyira pánikba estem, hogy teljesen lefagytam.

A zongorista leütött egy billentyűt, én pedig azonnal énekelni kezdtem:

– The...

– Nem, még csak megkaptad a hangot! – szakított félbe a rendező.

– Értem. De talán figyelmeztethettek volna... Akarja, hogy előlről kezdjem? – feleltem.

– Nem, ennyi is elég. Menj haza az anyukádhoz! – mondta a rendező, és a kezében tartott csíptető táblára meredt.

Még le sem értem a színpadról, már potyogtak a könnyeim. Úgy sírtam, mint a gyerekek szoktak, addig, amíg már levegőt sem tudtam venni. Anya barátja, aki megtanította nekem a dalt, és elvitt a meghallgatásra, meghívott egy szelet pizzára, aztán egy olasz fagyira, és fagyizás közben jól megbeszéltük, milyen hatalmas hibát követett el a rendező, amikor engem elutasított, és hogy az *Annie* világraszóló bukás lesz nélkülem. Az *Annie* című Broadway-darab hatalmas, világraszóló bukás lesz, ha én nem vagyok benne!

AMIKOR ÉPP NEM A KEDVENC tévésorozataim jeleneteit adtam elő, Nicole-lal nagyon gyakran elmentünk a 86. utcába, a Bay Parkway közelébe, ahol a kocsikból hangosan lüktető zenével próbálták felhívni magukra a lányok figyelmét az aranyláncos, Old Spice illatú,

¹ A musical címszereplője, Annie rövid, göndör, vörös hajú kislány – *a ford.*

hátrazselézett hajú srácok, akik eközben persze úgy tettek, mintha teljesen hidegen hagynák őket a csajok. Én is olyan csaj akartam lenni, akinek a figyelmét ezek a srácok fel akarják hívni magukra. Ezek a csajok mind Jordache és Sergio Valente farmert viseltek, a farzsebükbe fésűt tettek, vastagon sminkelték magukat, a hajukat lakkkal fújták tele, és mindig nagyon magabiztosan viselkedtek. Úgy tűnt, semmi mást nem csinálnak, csak állnak az utcasarkon – mint egy kurva, de persze mégsem –, és én is ilyen akartam lenni. Meg is fogadtam magamban, hogy ha nagyobb leszek, mondjuk tizenkettő vagy tizenhárom éves, pontosan olyan leszek, mint ők.

Ez volt számomra Brooklyn Bensonhurst nevű városrésze az 1980-as években. Mindenki nagyon keményen viselkedett, de az igazat megvallva, aki itt lakott, az egyfajta védelmező közegnek érezte. Ha megszólalt egy kocsi riasztója, nem telt bele két perc, és öt srác volt az utcán (biztosan mindegyiküket Joey-nak vagy Frankie-nek hívták), kezükben baseballütővel. Itt nem volt olyan, hogy valaki csak a saját dolgával törődik. Ha egy srác hangosan veszekedett a csajával, egy másik srác tutira rákiabált, hogy nem beszélhet így egy csajjal. Erről ennyit.

Gyerekkorunkban ez a néhány utca jelentette számunkra az egész világegyetemet – ami gyakorlatilag egy pékségből, egy pizzériából, egy bagelárusból, egy Baskin-Robbins fagylatozóból, egy Chock Full o’Nuts kávézóból, egy Te-Amo vegyesboltból, valamint egy Optimából állt.

Nicole-nak és nekem a metróval pár percre levő Manhattan egy másik országban volt, az olyan helyek, mint Long Island vagy New Jersey akár egy másik bolygón is lehettek volna. Amikor anya egyszer a Pocono-hegységbe vitt minket vakációzni (ami már önmagában is példátlan volt), és találkoztunk egy csomó lánnyal, akik

megkérdezték, nem szeretnék-e segíteni nekik „mindenfélét összegyűjteni a kollázsukhoz”, előbb kénytelenek voltunk tisztázni, mit is jelent ez a szó egyáltalán. Se a nővérem, se én soha életünkben nem hallottuk. Amikor meg esni kezdett, és ezek a lányok mind bevonultak a házba, és játszani kezdtek az Atari konzoljukkal, mi, brooklyni csajok kint maradtunk, mert hozzá voltunk szokva, hogy esőben, hóban vagy minihurrikánok közepette az utcasarkon lógjunk.

A környékünkön a legnépszerűbb hely, ahol megjelent mindenki, aki számít, a helyi Te-Amo vegyesbolt volt a D metróvonal megállója közelében. Ezenkívül általában a barátoknál lehetett fellelni bennünket, mert úgy tűnt, mindenkinek sokkal klasszabb játékaik vannak, és a hűtő is sokkal menőbb kajákkal van megtömve, mint nálunk. Különösen sok időt töltöttem az egyik barátnőméknél, akik fölöttünk laktak a Bay Parkwayen. Volt egy Barbie-álmháza, ami akkoriban a lányoknak olyan volt, mint a crack. Egy nap éppen ezzel játszottunk, amikor anya lehívott Nicole-lal, és közölte, hogy mondani szeretne valamit.

– Fontos dolgot szeretnék megbeszélni veletek, lányok – mondta. – Apátokkal elválunk. Nem szeretném, ha emiatt idegeskednétek, nem lesz baj sem velem, sem velünk.

Én meg csak ültem ott teljesen szenvtelenül, és amikor a nővéremre néztem, hirtelen azon kezdtem töprengeni, nem kellene-e megjátsszanom, hogy feldúlt vagyok.

George, vagyis apa szicíliai felmenőikkel rendelkező, klasszikus dígó volt, aki gondosan lakkozta a maradék három szál haját, vastag aranyláncot viselt, a kisujján gyűrűt hordott, manikűröztetett, és a kocsija – természetesen Cadillac, mi más? – mindig makulátlanul csillogott, a visszapillantó tükrön meg ott lógott az illatos kis fenyőfa. Én pedig teljesen be voltam szarva tőle.

Engem soha nem ütött meg. (Nicole ezzel szemben több pofont is kapott. Apa mindig azt mondta neki, hogy ő az idősebb, és lehetne több esze; mintha Nicole már legalábbis főiskolás lenne, nem pedig mindössze egy évvel több nálam.) Azért rettegtem tőle, mert az a fajta ember volt, aki szavakkal is porrá tudott alázni, és olyasmiket mondott rám, hogy „kis hülye”, „fogyatékos”, „barom”.

Egy alkalommal, még kicsi korunkban Nicole-lal azt játszottuk, hogy a fürdőszobai mosdóban levest főztünk a maradék Old Spice arcszeszéből, némi Contac márkájú, megfázás elleni kapszulából, meg persze a gyógyszeres szekrény tartalmának jelentős részéből. Aztán megláttam apát a folyosó végén. Megkérdezte:

– Mi a faszt csináltok, kis hülyék?

Egy pillanat alatt lefagytam, és képtelen voltam kinyögni egy szót is. Miután Nicole megmondta neki, hogy mit is csinálunk, alaposan elfenekelte. Nem tudom, miért, de mindig nevetnem kellett, amikor a nővéremet verte. Biztos védekezés volt ez a sokkal bonyolultabb érzelmek ellen, de az is lehet, hogy gyerekként egyszerűen nagyon gonosz voltam, és szerettem látni, ha a nővérem szenved.

Aztán apám megint lehülyézett bennünket, és bezavart a szobánkba.

Persze úgy nevelt minket, ahogyan őt magát is nevelték, de akkor is hatalmas feszültség tört rám minden alkalommal, amikor a közelemben volt – még akkor is, ha csak kedves akart lenni. Egyszer például, amikor az ebédlőasztalhoz mentem, a székemen egy papírzacskót találtam. Nem mertem elvenni.

– Most mi van? Nem akarsz leülni? – kérdezte, és a szemembe nézett.

Most mi a helyes válasz?

Nem akartam rosszat mondani, így inkább csendben maradtam.

– Vedd már fel, és nyisd ki azt a zacskót, te kis hülye! – szólt rám apa.

Attól tartottam, hogy ez is biztosan valami csapda lesz, ezért rettegve vettem fel a székről a zacskót és nyitottam ki. Egy baba volt benne. De mire felfogtam, hogy ajándékot kaptam tőle, már olyan rémes feszültség gyűlt össze bennem, hogy elbőgtem magam.

– Most mi bajod van? – kiabálta. – Az ember vesz neked valamit, te meg bőgsz?

Nem tudtam levegőt venni, hogy elmagyarázzam.

Emlékszem, egy másik alkalommal félig nyitva tettem vissza a kekszes dobozt a szekrénybe. Apa belépett, és amikor meglátta, mit csinálok, megjegyezte:

– Milyen kibaszott parasztnak kell lenni ahhoz, hogy így tedd vissza!

Aztán megragadta a dobozt, és a konyha másik végébe dobta.

Nagyon megharagudtam rá. Vagy egy órával később a nappaliba mentem takaróért. Apa ott ült a kanapén, tévét nézett. Rám mosolygott, biccentett. Nem vettem róla tudomást.

– Haragszol rám? Haragszol apucira? Szóba sem állsz velem? Na gyere, tévézz velem egy kicsit!

Pár perc múlva a haragom elszállt, és odabújtam mellé. Ez mindig bejött neki.

Mert amikor éppen nem üvöltött velünk, és nem szidott bennünket, akkor elbűvölő, szeretetteljes és védelmező tudott lenni, vagyis pontosan olyan, amilyennek az ember egy apát elképzel. Pontosan, amilyenre szükségem volt. Ha belépett egy szobába, a személyisége ereje miatt szinte azonnal megtöltötte, hogy mindenki más jelentéktelenné vált mellette. Időről időre megpróbáltam ugyan ellenállni neki, de soha nem ment.

Ha azonban csak anyával voltunk otthon, mintha egy egészen más világba csöppentünk volna. Vicki nagyon bulis volt, amolyan szabad szellem, egy kicsit, mint a hippik. Hitt benne, hogy a cukor káros, hosszú haját középen kettéválasztva viselte, és mindkét oldalra egy-egy hajcsatot tett. Ugyanakkor olyan kisugárzása volt, hogy érezni lehetett, bármelyik pillanatban képes bajt keverni. Nem igazán hitt abban, hogy az embernek szabályok szerint kellene élnie.

Egyke volt, és zsidó szülei még nagyon fiatal korában meghaltak, így az egyik nagynénje nevelte fel, aki pedig már a legelején egyértelműen megmondta neki, mennyire gyűlöli. Mivel anya életében ennek megfelelően nem volt semmilyen rendszer vagy éppen klaszszikus anyatípus, soha nem tanulta meg, hogyan kell anyának lenni. És nem is szerette volna megtanulni.

Főállású anya létére nem volt valami jó szakács. Nem készített otthon paradicsomszószt, ahogy az olasz anyukák, és nem főzött rizst vagy babot sem, ahogy a Puerto Ricó-i barátaink. A mi családukban a vacsora bármi lehetett, amit tojással és zsemlemorzzával be lehetett panírozni, aztán forró olajban kisütni. Mindig ilyet ettünk, hozzá meg agyoncetezett salátát.

Hozzánk soha senki nem akart feljönni sulis után, mert nem volt otthon semmi édesség, rágcsa vagy bármi, amit az ember szívesen enne. Egyszer a suliban az udvaron azt játszottuk, hogy Charlie anyai vagyunk, és utána felhívtam magunkhoz a lányokat. De amikor feljöttek, csak sajtos és sós keksszel tudtam megkínálni őket. Nagyjából ez volt az a pont, amikor valaki a társaságból feldobta, hogy mi lenne, ha mégis inkább Robertáékhoz mennénk.

És még csak nem is haragudhattam rájuk emiatt. A barátnőmék, Robertáék háza ugyanis pontosan olyan volt, amilyennek egy családi háznak lennie kell, mind kinézetre, mind illatra. A bútorokat

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

átlátszó műanyag huzat védte, Roberta anyjának Norman Rockwell-nippgyűjteménye saját kis üvegvitrinben volt. Meggyőződésem volt, hogy így kell kinéznie egy otthonnak. És nagyon is tisztában voltam vele, hogy a miénk semmiben sem hasonlít hozzá.

Amikor anyától megkérdeztem, hogy nekünk miért nincs műanyag huzat a bútorainkon, mint Robertáéknak, visszakérdezett, hogy talán azt akarom-e, hogy a kanapéhoz izzadjon a seggem.

Igen. És azt is szerettem volna, ha anya mindenhol citromos Pledge bútorápoló illatát hagyja maga után a lakásban. Igen, a Pledge bútorápoló illatára vágytam. Mert minden barátomnak minden hétvégén az volt a dolga, hogy minden fabútorukat Pledge-dzsel kellett alaposan megtisztítani, és szerettem volna, ha én sem lógok ki közülük. Azt is nagyon szerettem volna, ha anya kivasalja az iskolás ruháimat, és élt vasal a nadrágomra, mint az összes többi lány anyukája. Ehelyett ő megmutatta nekem, merre van a vasaló, és azt mondta, használjam nyugodtan.

Teljesen belelovaltam magam, hogy a dolgoknak milyennek kellene lenniük vagy tűnniük. Azt hiszem, valamilyen szinten minden gyerek azt szeretné megkapni, ami a másiknak van, de én valahogy különösen érzékeny voltam erre a társadalmi státuszra. Mintha a DNS-embe lett volna belekódolva, hogy folyamatosan figyeljem a környezetemet, mindig mindent megfigyelek, és fejben ezernyi jegyzetet gyártottam azokról a dolgokról, amik engem is „megfelelő emberré” tehetnek.

És ha nem lehettem ez a megfelelő ember a maga megfelelő dolgaival, akkor gyorsan és kíméletlenül kritizáltam saját magam, megelőzve mindenki mást. Sokszor csattantam fel, amikor anyával beszéltem, számon kértem rajta, hogy nekünk miért nincsen ez, vagy miért nincsen az.